

РЕПУБЛИКА СРБИЈА

УПРАВНИ СУД

1 У [REDACTED]/17

30.10.2020. године

БЕОГРАД

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Зорице Китановић, председника већа, Елене Петровић и Весне Иконић, чланова већа, са судским саветником Јасмином Ристић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца С [REDACTED] М [REDACTED] из Новог Београда, Улица [REDACTED] број [REDACTED], чији је пуномоћник [REDACTED] [REDACTED] Синдикат полиције "Слога", Драган Жебељан, [REDACTED] број [REDACTED], Београд, против туженог Жалбене комисије Владе Републике Србије, ради поништаја решења тужене број 112-01-00430/2017-01 од 16.11.2017. године, у предмету распоређивања на радно место, у нејавној седници већа, одржаној дана 30.10.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА решење Жалбене комисије Владе Републике Србије, број 112-01-00430/2017-01 од 16.11.2017. године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

II ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени Жалбена комисија Владе Републике Србије, да тужиоцу С [REDACTED] М [REDACTED] из Новог Београда, Улица [REDACTED] број [REDACTED], на име накнаде трошкова управног спора исплати износ од 1.370,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Образложење

Оспореним решењем одбијена, као неоснована, жалба тужиоца, полицијског службеника у Министарству унутрашњих послова, на решење Министарства унутрашњих послова, Сектора за ванредне ситуације, 09 број: 112-700/17-1 од 21.08.2017. године, којим се тужилац, распоређује са 01.05.2016. године на радно место Инспектор за координацију управљања ризиком од удеса и других несрећа, /ОСЛ/ , Одељење за координацију управљања ризиком од елементарних непогода, Управа за управљање ризиком, Сектор за ванредне ситуације, утврђено под редним бројем 09.114 у Правилнику о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места у Министарству унутрашњих послова 01 Стр.пов.број: 2149/2016 од 02.03.2016. године и 02 број: 415/16-236-исправка од 08.06.2016. године у свом звању.

У тужби поднетој Управном суду електронском поштом дана 27.12.2017. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа из разлога што у побијаном акту није правилно примењен закон, због тога што у доношењу акта није поступљено по правилима поступка, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, што је из утврђених чињеница изведен неправилан закључак о чињеничном стању. Наводи да усвајањем новог Правилника о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места у Министарству унутрашњих послова Пов.01 број: 2149/16 од 02.03.2016. године није дошло до укидања радног места шефа одсека на коме је тужилац претходно био распоређен и да је на том радном месту распоређена ██████████ ██████████, типским решењем без индивидуалног образложења, заведена под заводним бројем: 112-134/2016 од 01.05.2016. године. Наводи да је иста до тада била распоређена у другој управи Сектора за ванредне ситуације и да се у том решењу не наводе посебни разлози због чега је њој дата предност у односу на тужиоца и на који је начин утврђено да ће она посао шефа одсека обављати боље и квалитетније од тужиоца. Како Закон о полицији није посебно уређивао питања у вези са условима и начином распоређивања државних, односно полицијских службеника у ситуацији када се распоређивање врши као последица доношења новог акта, Правилника о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места у државном органу, при распоређивању полицијских службеника, примењује се Закон о државним службеницима, позивајући се на одредбу члана 133. и 134. наведеног закона. Тужилац у потпуности оспорава наводе и указује на неправилност у вези утврђеног чињеничног стања из предметног решења Жалбене комисије Владе сматрајући да су прекршене одредбе Закона о општем управном поступку, и то одредба члана 9., члана 10., члана 11., члана 12., члана 102., члана 104. и члана 116. наведеног закона. Истиче да првостепени орган у одговору на жалбу није доставио ниједан материјални доказ којим би доказао своје наводе о раду тужиоца, из решења, да би се ти наводи могли прихватити као доказане чињенице. Указује да посао који се обавља у Сектору за ванредне ситуације и свим њеним управама, као што је и управа у којој је распоређен тужилац, није креативан да би се обављао по неким неписаним смерницама и личним жељама надређених, већ је као и посао суда искључиво заснован на поштовању законских прописа. У том смислу, даље наводи, да посао начелника управе није да намеће и издаје неписане смернице за рад, већ да се стара о примени законских прописа и овлашћења која запослени предузимају у свом раду. Такође, наводи да у Министарству унутрашњих послова не постоје описи радних места, као и за радно место шефа одсека, начелника одељења или начелника управе што суд може проверити. Истиче да је Законом о полицији у члану 148. прописано да су руководећа радна места класификована у четири категорије: стратешког нивоа, високог нивоа, средњег нивоа и оперативног нивоа и да је у време доношења наведеног Закона био распоређен на месту шефа одсека што представља оперативни ниво руковођења. Посебно истиче да Закон о полицији у члану 167. став 3. прописује да се напредовање из члана 165. Закона о полицији може остварити на основу трогодишње просечне оцене која не може бити нижа од истиче се-4, што тужилац испуњава. За свој марљиви и предани рад, оцењиван је годишњим оценама за 2011. нарочито се истиче; 2012. годину нарочито се истиче; 2013. нарочито се истиче; 2014. нарочито се истиче; 2015. истиче се; 2016. истиче се 4,4 за шта сматра да би у складу са законом требало да буде битан елеменат напредовања у служби. Уместо напредовања, деградиран је и премештен на ниже радно место са платом која је нижа за око 10.000,00 динара што је директна последица распоређивања.

Указује да се из обрасца за оцењивање може видети да је тужилац у одсутности мењао начелника одељења, што указује на поверење и стручност коју поседује када је баш он одабран да мења руководиоца вишег ранга. Наводи да тужени орган није прихватио став тужиоца да је годишња оцена један од најбитнијих елемената који служи послодавцу да запослене рангира по квалитетима и способностима које стиче током године. У овом случају радило би се о календарској 2015. години (с обзиром да се распоређује 01.05.2016. године) у којој је оцењен оценом истиче се 4,2. Тврди да је одлучна чињеница да је тужилац за време рада у министарству оцењиван највишим оценама а да га надлежни старешина само после пар месеци деградира распоређивањем на ниже радно место, доласком новог начелника управе. Указује да је тужени поступио и супротно Уредби о каријерном развоју полицијских службеника од 17.02.2017. године и Уредби о мерилима за распоред руководећих радних места полицијских службеника број 8 од 03.02.2017. године. У жалби је навео да му је умањена плата а чињеница да је послодавац плату умањео и без издавања одговарајућег решења пре коначности решења о распоређивању. Сматра да му је на тај начин нанета материјална штета и да због неиздавања решења о коефицијенту плате није могао да уважи жалбу. Наводи да је тужени у законској обавези да у образложењу решења наведе да ће првостепени орган у поновном поступку, ради отклањања негативних последица по радно правни и материјални положај које су настале као последица примене раније донетог првостепеног решења које није постало коначно, одлучити о праву на плату, накнаду и друга примања. У случају тужиоца коме је умањена плата и пре коначности решења и пре издавања решења о плати, тужени орган је изоставио обавезу да првостепеном органу наложи исправљање уочених неправилности и непоходности отклањања негативних последица по радно правни и материјални положај тужиоца и нанете штете која је настала још првим незаконитим решењем о распоређивању 09 број 112-148/2016 од 01.05.2016. године која је садржала незакониту изреку да жалба изјављена на решење не одлаже његово извршење. По схватању тужиоца, тужена није правилно поступила јер ничим није доказала тачност навода првостепеног органа, да је решење донето у складу са законом и поткрепљено доказним чињеницама, на начин који то прописују Закон о општем управном поступку или други правни прописи. Такође, Управни суд би требало да има у виду да су основна акта која се тичу радног права запослених и то Правилник о унутрашњој организацији и систематизацији радних места и Правилник о платама у Министарству унутрашњих послова проглашени за тајна документа те у том смислу, тужиоцу је ускраћено право да правилно сачини жалбу или ову тужбу с обзиром да тим документима нема приступ. Са наведеног предлаже да Управни суд у Београду, у управном спору утврди чињенице и донесе пресуду којом се тужба уважава и побијано решење поништава, или да Управни суд у смислу члана 43. став 1. својом пресудом реши управну ствар, с тим да пресуда замењује побијани акт туженог органа и да се истом стави ван снаге тужбом оспорено решење. Тражећи трошкове управног спора по ТТ у року од 15 дана од дана пријема пресуде, под претњом принудног извршења.

Тужени орган, је у одговору на тужбу, остао у свему при разлозима датим у образложењу оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије.

Након оцене наводе тужбе, одговора на тужбу, као и списа ове управне ствари, одлучујући без одржавања усмене расправе, јер је предмет спора такав да

очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања у смислу одредбе члана 33. став 2. и 3. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, бр.111/09), испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе у смислу одредбе члана 41. став 1. истог закона, Управни суд је нашао да је тужба основана.

Према разлозима оспореног решења, тужени орган је донео одлуку као у диспозитиву, налазећи да је утврђено да је М [REDACTED] и С [REDACTED] полицијски службник Министарства унутрашњих послова, да је именован пре ступања на снагу новог Правилника о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места у Министарству унутрашњих послова решењем Министарства унутрашњих послова, Сектора за ванредне ситуације, 09 број 112-1/2015 од 28.11.2015. године, распоређен на радно место шеф одсека за координацију израде процене ризика и плана заштите од техничко-технолошких несрећа ОСЈ VII-1 у звању главни полицијски инспектор. Надаље је, на основу исправа у списима овог предмета, утврђено и то да је, након доношења Правилника о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места у Министарству унутрашњих послова 01 Стр.пов.број: 2149/2016 од 02.03.2016. године, првостепени орган поступајући по решењу Жалбене комисије Владе број: 112-01-00191/2017-01 од 24.05.2017. године, којим је поништено претходно решење о распоређивању по наведеном правилнику, 09 број: 112-148/16-1/16-2 од 08.03.2017. године, у поновном поступку, донео ожалбено решење 09 број 112-700/17-1 од 21.08.2017. године, којим се тужилац распоређује са 01.05.2016. године на радно место инспектор за координацију управљање ризиком од удеса и других несрећа, (ОСЈ VII-1), Одељење за координацију управље ризиком од елементарних непогода, Управа за управљање ризиком, Сектор за ванредне ситуације, утврђено под редним бројем 09.114 у Правилнику о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места у Министарству унутрашњих послова 01 Стр.пов.број: 2149/2016 од 02.03.2016. године, у свом звању, односно утврђено му је звање и статус, који је имао и пре распоређивања, уз образложење које у свему прихвата тужени орган и из тих разлога се изнети разлози посебно не образлажу. Код оваквог стања ствари, тужени орган је размотрио наводе у жалби којима се указује да образложење не садржи разлоге за одлуку, и поводом истих утврдило њихову неоснованост, будући да је увидом у ожалбено решење утврђено да је првостепени орган навео: утврђено чињенично стање, правне прописе и разлоге који с обзиром на утврђено чињенично стање упућују на решење какво је дато у диспозитиву. Даље, тужени је утврдио да су у образложењу решења наведени одређени и јасни разлози за распоређивање тужиоца, односно испуњеност услова за распоређивање тужиоца на друго радно место након ступања на снагу новог Правилника о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места, који су искључиво везани за потребе службе, односно, процеса и организације рада Сектора за ванредне ситуације. Тужени је разматрао наводе у жалби којима се указује да је распоређивање последица других мотива, да је награђиван у служби и да испуњава све услове за распоређивање на радном месту које је пре новог правилника обављао, као и да на његово радно место распоређена Ј [REDACTED] Р [REDACTED], на основу претпоставке да ће боље обављати послове него тужилац, и поводом ових навода утврдило да нису од утицаја на другачију одлуку у овој правној ствари. Ово због тога што је у надлежности првостепеног органа да распоређивањем запослених обезбеди ефикасан и квалитетан рад. Стога је тужена закључила да је доносиоцу решења у интересу да изврши законито и правилно

распоређивање у домену својих надлежности, у циљу остваривања свих функција које су у делокругу рада органа, за чији рад и резултате рада лично одговара. Такође, поводом навода жалбе којима се указује да се ожалбеним решењем умањује лични доходак тужиоца, ова комисија указује да је предмет конкретне управне ствари није одређивање коефицијента за обрачун и исплату плате државном службенику, већ је предмет ове управне ствари распоређивање државног односно полицијског службеника на одговарајуће радно место. Дакле, по оцени туженог органа ожалбеним решењем првостепеног органа је сагласно правилима које прописују Закон о полицији и Закон о државним службеницима која су наведена и образложена у првостепеном решењу, правилно одлучио о распоређивању тужиоца на одговарајуће радно место, односно тим решењем извршено распоређивање, нису повређена на закону заснована права тужиоца, те су стога неосновани наводи незаконитости првостепеног решења који су изнети у жалби тужиоца, то је имајући све наведено у виду тужена одлучила као у изреци оспореног решења а сагласно члану 170. став 1. тачка 1. а у вези става 2. Закона о општем управном поступку.

Напред наведена одлука туженог органа се не може прихватити јер је донета уз повреде правила поступка, која су од утицаја на решавање ове управне ствари.

Одредбом члана 16. став 1. Закона о државним службеницима ("Службени гласник РС", бр. 79/05 ... 104/09), прописано је да државни службеник има право жалбе на решење којим се одлучује о његовим правима и дужностима, ако жалба овим законом није изричито искључена, док је ставом 2. истог члана Закона прописано да се жалба изјављује у року од 8 дана од дана достављања решења, ако овим законом није одређен краћи рок.

Одредбом члана 142. став 1. истог Закона, прописано је да о жалбама државних службеника на решења којима се у управном поступку одлучује о њиховим и правима и дужностима и о жалбама учесника интерног и јавног конкурса одлучују Жалбене комисије, а ставом 2. истог члана Закона прописано је да жалбене комисије примењују закон којим се уређује општи управни поступак.

Одредбом члана 144. став 1. истог Закона прописано је да о жалбама државних службеника из органа државне управе, служби Владе и Републичког јавног правобранилаштва одлучује Жалбена комисија Владе.

Одредбом чл. 134. истог Закона, прописано је да се у случају доношења новог правилника, сви државни службеници распоређују на одговарајућа радна места, при чему руководилац води рачуна о томе на којим су пословима радили пре распоређивања. Ако новим правилником нека радна места буду укинута или број државних службеника буде смањен, на прекобројне државне службенике примењују се одредбе овог закона које важе за случај измене правилника (члан 133. истог закона).

Одредбом члана 154. Закона о општем управном поступку ("Службени гласник РС", бр. 18/2016) прописано је да се решење не може извршити док не истекне рок за жалбу, ако законом није друкчије прописано. (став 1.) Жалба одлаже извршење

решења и док жалилац не буде обавештен о решењу којим је одлучено о жалби, ако законом није друкчије прописано. (став 2.)

Имајући у виду наведено и цитиране законске одредбе, по оцени Управног суда, за сада се не може прихватити као правилан закључак туженог органа да првостепеним решењем нису повређена права, државног-полицијског службеника овде тужиоца. Ово стога што је ожалбеним решењем, које је донето од 21.08.2017. године, тужилац распоређен на радно место ближе описано у диспозитиву ожалбеног решења са 01.05.2016. године. Код напред наведеног, првостепени орган погрешно је применио одредбу члана 16. став 2. Закона о државним службеницима и члана 154. став 1. и 2. Закона о општем управном поступку, јер је, не водећи рачуна о суспензивном дејству жалбе, утврдио датум распоређивања тужиоца, ретроактивно и пре наступања коначности ожалбеног решења. Како наведену повреду тужени орган није отклонио сагласно овлашћењима прописаном одредбом члана 171. Закона о општем управном поступку, то је, по оцени суда, оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца.

Са изнетих разлога, Управни суд, на основу одредбе члана 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима, донео је одлуку као у ставу I диспозитива ове пресуде. У извршењу ове пресуде тужени орган је дужан да донесе ново на закону засновано решење о тужиочевој жалби придржавајући се примедба суда изнетим у пресуди у року и на начин прописане одредбом члана 69. став 2. Закона о управним споровима.

Имајући у виду да је тужба уважена, суд је применом одредбе члана 67. и 74. Закона о управним споровима и сходном применом одредбе члана 153. став 1. и 154. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11...18/20) обавезао туженог да тужиоцу на име накнаде трошкова управног спора исплати укупан износ од 1.370,00 динара који чине судске таксе за одлуку у износу од 980,00 динара и за тужбу у износу од 390,00 динара, према Тарифном броју 28. и 29. Закона о судским таксама ("Службени гласник РС", бр. 28/94... 106/15), па је сходно наведеном донео одлуку као у ставу II диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

Дана 30.10.2020. године, 1 У 19797/17

Записничар
Јасмина Ристић, с.р.

Председник већа-судија
Зорица Китановић, с.р.

JX

